

Borka László

Jézus Rómában

Jézus elhatározta: minden kétezredik évben lejön a Földre, hogy közelebről megnézze, él-e még a tanítása, vagy sikerült-e elfojtania azt a római helytartóknak.

Betlehemben öltötte magára földi alakját, s arámul – az Ószövetség és a Talmud nyelvén – szólította meg az útjába akadt első embert. Arab volt az illető, s csak a válát vonogatta. Rossz angolsággal kérdezte Jézust: - You speak English?

Jézus mosolygott, s elhatározta, hogy legközelebb héberrel próbálkozik, mivel ezt a sémita nyelvet is beszélte. Egy héberül beszélő férfitől megkérdezte, tud-e valamit arról, hogy körülbelül kétezer éve keresztre feszítettek egy Tanítómestert, s hogy ennek a Mesternek itt van a születési helye?

- Természetesen – vonta fel szemöldökét a betlehemi arab, aki két nyelven beszélt: arabul és valamennyit héberül.

- Csak menjen le ezen az utcán s a végében megtalálja, amit keres – mondta Jézusnak.

Jézus végigment a hosszú utcán, de nem találta szülőhelyét, a szerény istállót.

Egy nagy templom állt az utca végén. Benne sok arany, csillogás.

Nagyon szép templom – gondolta Jézus – de hol van az istálló? Kérdezősködött a héber árusoktól, akik portékáikkal elárasztották a környéket. Csecsebecsék között felismerte a számára kedves kis istállót, benne a faragott szobrocskákkal: A kis jászolban csecsemő, mellette az anya, és az apa. Jámbor tehenek, birkák, pásztorok és három díszes ruhájú vendég vagy látogató.

Jézus nagyon megörült, megtalálta, amit keresett.

- Hol találom ezt az istállót, jőember?

- Itt, nálam, vegye meg – mondta az árus.

- Nem úgy értem. Hol van ez az istálló Betlehemben?

- Honnan jön maga? – idegeskedett az árus. Itt az istálló, ott meg a nagytemplom, menjen be, ha akar.

- Miért menjek be? – csodálkozott Jézus.

- Nézze, hagyjon békén, ha nem vesz semmit, akkor menjen innen, elfoglalja a helyet mások előtt.

Sok kérdezősködés után végre tisztán látta a helyzetet. Az istálló helyére, gyönyörű templomot építettek. Bement. A kriptában sárga csillag jelezte a Kised születése helyét. Tudomásul vette, hogy nem láthatta szülőhelyét, de lassacskán megbizonyosodott arról, hogy él tanítása ált, vannak követői.

Szenvedése színhelyét is meg akarta látogatni, ezért felment Jeruzsálembe. A Via Dolorosát nagyjából olyannak találta, mint kétezer évvel azelőtt, de feltűnt neki, hogy minden boltban fából, porcelánból, és elefántcsontból készült, őt és a keresztet ábrázoló szobrokat árulnak. Ezrével.

Végre aztán odaért, ahol keresztre feszítették. Nem lepődött meg túlságosan, amikor ott is egy nagy templomot talált. Be kellett látnia, hogy hívei így kívánják tiszteletüket nyilvánítani. Beszédbe elegyedett egy jeruzsálemivel, és a római helytartó után kérdezősködött.

- Ember, hol él maga? – csodálkozott a jóindulatú ember s röviden elmondta Jé-

zusnak, hogy a rómaiak már rég elhagyták Palesztinát. A Tanító híveit keresztényeknek hívják. Több ágra szakadtak, de a fő ág a katolikusoké, székhelyük Rómában van. Menjen oda, s keresse a Quirinalis palotát, ott élt annakidején a Mester utódja Péter, és találja mai utódját, a Pápát. - Figyelmeztetem azonban – füzte hozzá a jó ember – hogy mi, a régi izraeli hit hívői a Mestert csak a nagy próféták egyikének tartjuk, és továbbra is várjuk a Messiás eljövetelét.

- Ja, csak hogy meg ne lepődjön, a Pápa szép, krémszínű ruhában jár, közvetlen tanácsadói a kardinálisok, a bíborosok pedig bíbor színű, elegáns ruhákban. Néha nyakukban gyémántokkal kirakott, súlyos aranykereszt függ. Nagyon impozánsak. Ne feledje a Pápa, a kardinális, a bíboros szavakat. Fontos emberek ezek.

Néhány hónap vándorlás után Jézus megérkezett Rómába. Hosszú, fehér ruhájában ott sem keltett feltűnést. Kedves, szakállas hippinek nézték. Kis kérdezősködés után megtalálta a Quirinalis palotát. A északi csücskéhez keveredett. Értésére adták, hogy a bejárat a déli oldalon van. Végtelen hosszú falak mentén végre eljutott a bejáratához, egy óriási kapuhoz. Ekkora épületet még sosem látott. Az udvarán elfért volna a jeruzsálemi templom és Pilátus palotája. Szerencséjére, héber idegenvezetővel, egy izraeli csoport számára éppen akkor indult idegenvezetés. Jézus beállt a csoportba.

- A palotát 1573-tól egy kardinális építtette – kezdte az idegenvezető.

- Kardinális – örült meg a szónak Jézus. – Ahogy a Pápa Simon Péter utóda s ezen keresztül az én utódom, úgy a kardinálisok tizenkét tanítványom utódai – gondolta. De miért épített ő ekkora palotát?

Figyelte, mit mond az idegenvezető.

- A kardinális neve: Ippolito d'Este, aki Alfonso d'Este és Lucrezia Borgia házasságon kívüli fia. Ez a Lucrezia viszont a kegyetlen Cesare Borgia kardinális lánya volt, Cesare apja pedig VI. Sándor pápa.

Jézus ugyan értette a szavakat, de nem értette a történetet.

- Kegyetlen kardinális? A Pápa fia? Házasságon kívüli gyerek? – morfondírozott magában.

1592-ben – folytatta az idegenvezető –, az akkori Pápa, VIII. Clemens a mocsaras Vatikáni vidékről költözött ebbe a magaslaton lévő, egészséges levegőjű, gyönyörű, várszerű palotába. Azóta ez a pápák lakhelye. Csak a Szixtusi kápolna hiányzott, ahol a pápaválasztás történt. Ezért később, a Quirinalis palotában megépítették a Szixtusi kápolna tökéletes mását, a Cappella Paolinát. Így ment ez egész 1870-ig, amikor megtörték a Közép Itáliát uraló Pápai Állam hatalmát. Ekkor a Pápa a kis Vatikán Államba kényszerült behúzódni, ami a Pápák élettere azóta is - fejezte be az idegenvezető.

Jézus otthagyta a Quirinálist és lement a Vatikánba, hogy találkozzon a Pápával.

Megmutatták neki a nagy tér jobboldalán levő vatikáni bejáratot. A díszes ruhába öltözött svájci gárdista először udvariasan, később türelmetlenül elutasította.

- A Vatikánban semmi keresnivalója – mondta. Jézus próbálta megmagyarázni, hogy ő Jézus, de ez nem hatotta meg a gárdistát.

- Persze, persze, de lenne kedves arrébb menni, ezen a héten maga a harmadik Jézus. Kapuórként, már sok excentrikus emberrel találkoztam...

Jézus megértette, hogy nem juthat tovább, és nem beszélhet a Pápával.

Úgy érezte éppen eleget látott. Kisétált hát a nagy térről, és szép komótosan újra felment a mennyekbe.